

Arrest

nr. 145 821 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 19 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 19 december 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.08.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

REDEN:

Betrokkene legt een document voor bij de aanvraag dat moet doorgaan voor een Burundees paspoort afgeleverd op 27.01.2011 op naam van K. Y. (...). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het om een vervalsing gaat. De centrale dienst voor de bestrijding van valsheden (CDBV) heeft bevestigd dat meerdere controlegetallen op het paspoort niet correct zijn. Het door betrokkene voorgelegde attest van de ambassade is onvoldoende om deze vaststelling teniet te doen. Op dit attest wordt immers geen verklaring verstrekt voor de tekortkomingen van het paspoort. Aangezien onze diensten over informatie beschikken waaruit onomstotelijk blijkt dat het om een vervalsing gaat, kan het voorgelegde paspoort niet aanvaard worden als een bewijs van de identiteit en nationaliteit van betrokkene. Het is tevens opmerkelijk dat betrokkene, nadat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat het vernoemde identiteitsdocument vals werd bevonden, nu nogmaals hetzelfde paspoort voorlegt, terwijl hij een nieuw paspoort kon aangevraagd hebben. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom hij geen nieuw authentiek paspoort zou kunnen verkrijgen. Hierdoor rijst het vermoeden dat betrokkene zijn echte identiteit en/of nationaliteit tracht verborgen te houden voor de Belgische overheid. Verzoeker heeft in het kader van zijn asielprocedure ook al een vals document voorgelegd, met name een valse Burundese identiteitskaart. Hij blijft vasthouden aan het gebruik van frauduleuze documenten. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is niet voldaan.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 9bis Vreemdelingenwet bevat twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dit artikel. Enerzijds dienen de buitengewone omstandigheden aangetoond te worden waardoor de aanvraag via de gemeente kan worden ingediend en anderzijds dient de vreemdeling over een identiteitsdocument te beschikken.

De besteden beslissing betwist niet dat verzoeker aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dd. 07.08.2013 een identiteitsdocument heeft voorgelegd, m.n. zijn nationaal paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011.

Eerste onderdeel

Tegenpartij stelt echter dat het een vals paspoort zou betreffen en verwijst hiervoor naar “informatie toegevoegd aan het administratief dossier” en “De centrale dienst voor de bestrijding van valsheden (CDBV) heeft bevestigd dat meerdere controlegetallen op het paspoort niet correct zijn”.

Vooreerst dient te worden opgeworpen dat de informatie van de CDBV waarnaar de bestreden beslissing verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt, waarvan de advocaat van verzoeker op 24.01.2014 een kopie verkreeg en overigens geen inhoudstafel bevat.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat tegenpartij hierbij een inhoudelijke identieke beslissing neemt als de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 19.01.2012 (stuk 3).

Bij de aanvraag van verzoeker dd. 01.06.2011 diende verzoeker als bewijs van zijn identiteit namelijk hetzelfde paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011, in.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 19.01.2012, waartegen verzoeker tevens een beroep indiende en dat thans nog hangende is voor Uw Raad, stelde immers dat “Betrokkene legt nu een paspoort voor, doch na nazicht bij de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden is gebleken dat het hier wederom om een vervalst paspoort gaat”.

In het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 07.08.2013 diende verzoeker echter naast een kopie van zijn nationaal paspoort tevens een attest dd. 17.02.2012 in, afgeleverd door de Ambassade van Burundi te Brussel.

Middels dit attest toont verzoeker aan dat zijn paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011, een origineel en rechtsgeldig document betreft (stuk 2 gevoegd aan de 9bis-aanvraag).

De bestreden beslissing stelt inzake het door de Ambassade van Burundi te Brussel afgeleverd attest onterecht dat:

“Het door betrokkene voorgelegde attest van de ambassade is onvoldoende om deze vaststelling teniet te doen. Op dit attest wordt immers geen verklaring verstrekt voor de tekortkomingen van het paspoort.” In de mate dat het attest aangebracht door verzoeker stelt dat het paspoort een origineel en rechtmatig afgeleverd document betreft, weerlegt deze wel degelijk de eerdere (foutieve) vaststellingen van tegenpartij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij de echtheid van het attest van de Ambassade van Burundi te Brussel dd. 17.02.2012 niet in twijfel trekt.

Tegenpartij beroept zich desalniettemin op dezelfde informatie van de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden dat noodzakelijkerwijze dateert van voor januari 2012 gelet op het feit dat hiernaar reeds werd verwezen in de eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van 19.01.2012.

Tegenpartij heeft nagelaten rekening te houden met het attest van de Ambassade van Burundi te Brussel dat afgeleverd werd op 17.02.2012, en bijgevolg recentere informatie bevat dan deze waarover tegenpartij of de CDBV beschikte.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing tevens dat:

“Het is tevens opmerkelijk dat betrokkene, nadat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat het vernoemde identiteitsdocument vals werd bevonden, nu nogmaals hetzelfde paspoort voorlegt, terwijl hij een nieuw paspoort kon aangevraagd hebben. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom hij geen nieuw authentiek paspoort zou kunnen verkrijgen. Hierdoor rijst het vermoeden dat betrokkene zijn echte identiteit en/of nationaliteit tracht verborgen te houden voor de Belgische overheid.”

Daargelaten het feit dat indien verzoeker een nieuw nationaal paspoort had voorgelegd hij hiermee, minstens impliciet, te kennen zou hebben gegeven dat het paspoort met nummer 152009, afgeleverd op 27.01.2011 een vals document zou zijn geweest, quod non in casu, overschrijdt tegenpartij zijn bevoegdheid door te stellen dat er een nieuw paspoort had dienen te worden voorgelegd (arrest RVV 44.941 van 17.06.2010, punt 3.4, 2e paragraaf).

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In casu diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard om reden dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Teneinde na te gaan of de verwerende partij op een redelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen, dringt zich een onderzoek van de toepasselijke bepaling op, zijnde in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. (...)”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

2.5. In een eerste onderdeel betoogt verzoekende partij dat de informatie van de Centrale Dienst voor de bestrijding van valsheden (CDBV) zich niet in het administratief dossier bevindt. Evenwel blijkt uit nazicht van het administratief dossier door de Raad dat zich in het administratief dossier een nota bevindt waarin het volgende wordt gesteld: *“Het voorgelegde paspoort is vals (informatie van de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden – per mail overgemaakt”*. Inderdaad blijkt dat de attaché van de dienst vreemdelingenzaken – J.L. – op 1 december 2011 een mail heeft gestuurd naar de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden waarbij zij het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort overzond naar deze dienst en vroeg om dit te controleren. Op 2 december 2011 heeft de contactpersoon bij de CDBV – B.P. – gereageerd als volgt: *“De MRZ is inderdaad foutief, de controlegetallen blijken niet te kloppen.”* Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat de informatie van de CDBV waarop de verwerende partij zich steunt zich niet in het administratief dossier zou bevinden. Het eerste onderdeel van het middel mist dan ook grondslag.

2.6. In een tweede onderdeel betoogt verzoekende partij in essentie dat zij bij de huidige aanvraag naast de kopie van haar paspoort tevens een attest dd. 17 februari 2012 voegde, afgeleverd door de ambassade van Burundi te Brussel en meent dat middels dit attest is aangetoond dat haar paspoort een origineel en rechtsgeldig document betreft. Zij meent dat dit attest de eerdere (foutieve) vaststellingen van de verwerende partij weerlegt. Uit de bestreden beslissing wordt de echtheid van dit attest ook niet in twijfel getrokken. Desalniettemin blijft verwerende partij zich beroepen op de informatie van de CDBV die dateert van voor januari 2012. Zij wijst erop dat de informatie van de ambassade recenter is.

2.7. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het voorgelegde attest van de ambassade van Burundi en heeft dienaangaande gemotiveerd: *“Het door betrokkene voorgelegde attest van de ambassade is onvoldoende om deze vaststelling teniet te doen. Op dit attest wordt immers geen verklaring verstrekt voor de tekortkomingen van het paspoort. Aangezien onze diensten over informatie beschikken waaruit onomstotelijk blijkt dat het om een vervalsing gaat, kan het voorgelegde paspoort niet aanvaard worden als een bewijs van de identiteit en*

nationaliteit van betrokkene, Het is tevens opmerkelijk dat betrokkene, nadat een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat het vernoemde identiteitsdocument vals werd bevonden, nu nogmaals hetzelfde paspoort voorlegt, terwijl hij een nieuw paspoort kon aangevraagd hebben. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom hij geen nieuw authentiek paspoort zou kunnen verkrijgen. Hierdoor rijst het vermoeden dat betrokkene zijn echte identiteit en/of nationaliteit tracht verborgen te houden voor de Belgische overheid. Verzoeker heeft in het kader van zijn asielpprocedure ook al een vals document voorgelegd, met name een valse Burundese identiteitskaart. Hij blijft vasthouden aan het gebruik van frauduleuze documenten.” . De Raad stelt vast dat het door de verzoekende partij voorgelegde attest van de ambassade het volgende stelt: *“L’Ambassade de la République du Burundi à Bruxelles atteste, par la présente, que le passeport ordinaire N° 152009 émis le 27 Janvier 2011 et expirant le 27 Janvier 2016 au nom de K.Y. (..) a été régulièrement délivré par le Commissariat Général de la Police de l’Air, des Frontières et des Etrangers (PAFE) en sigle du Burundi. Le présent document lui est délivré pour usage administratif et faire valoir ce que de droit”*. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat dit attest inderdaad geen verklaring geeft voor het feit dat het paspoort verschillende tekortkomingen bevat. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verwerende partij informatie krijgt van de Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden - dat onderdeel uitmaakt van de Belgische federale politie en wiens taak er ondermeer in bestaat de authenticiteit na te gaan van identiteitsdocumenten – waaruit blijkt dat het voorgelegde paspoort een vervalsing betreft en verzoekende partij hiervan op de hoogte is nu zij zelf toegeeft dat dit paspoort al eens om dezelfde reden werd geweigerd in kader van een vroegere regularisatieaanvraag, oordeelt dat het niet volstaat dat verzoekende partij simpelweg een attest van de ambassade van Burundi voorlegt waarin geen enkele verklaring gegeven wordt voor de tekortkomingen op het paspoort maar slechts bevestigt dat het gaat om een authentiek document. Immers mag er van verzoekende partij verwacht worden dat wanneer de Belgische autoriteiten dergelijke tekortkomingen aan een buitenlands paspoort vaststellen, zij via haar autoriteiten een verklaring kan geven waarom deze tekortkomingen geen afbreuk doen aan de authenticiteit van het voorgelegde document.

De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat voormeld attest afdoende is als bewijs van de authenticiteit van haar paspoort kan gelet op voorgaande niet overtuigen. Evenmin ziet de Raad in waarom dit attest, enkel en alleen omdat het van recentere datum is dan de vaststellingen van de CDBV afbreuk zou doen aan de bevindingen van de CDBV. Immers gaat het om hetzelfde paspoort waarover door de Belgische instanties geoordeeld werd dat dit een vals document is en waarover de Burundese autoriteiten stellen dat het om een authentiek document gaat zonder dat wordt ingegaan op de vaststellingen inzake valsheid. De Raad benadrukt voorts zijn bespreking onder punt 2.7..

Het tweede onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een derde onderdeel betoogt verzoekende partij in essentie dat verwerende partij haar bevoegdheid overschrijdt door te stellen dat een nieuw paspoort had moeten voorgelegd worden.

2.9. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen evenwel niet aan dat er sprake zou zijn van bevoegdheidsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden wanneer zij oordeelt dat – nu blijkt dat verzoekende partij zich al eerder bediend heeft van het paspoort dat als vals wordt beschouwd – het opmerkelijk is dat verzoekende partij geen nieuw paspoort heeft aangevraagd. Inderdaad is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij wanneer blijkt dat verzoekende partij zich kan wenden tot de Burundese autoriteiten en het paspoort waarvan zij zich bedient door de Belgische autoriteiten als vals werd beschouwd, vraagtekens te plaatsen bij de handelwijze van verzoekende partij die geen nieuw paspoort aanvraagt. Het betoog van verzoekende partij dat zij door een nieuw paspoort aan te vragen zou toegeven dat het om een vals document gaat, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

Het derde onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.10. Noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER